

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سید هاشم سدید
۲۸ اپریل ۲۰۱۳

اگر از آزادی و استقلال حرف بزنیم، معنی اشغال هم روشن می شود!

ضد را از ضد شناسند ای جوان

از آنجایی که کلمه اشغال برای خیلی ها در داخل و خارج ایجاد حساسیت می کند، بهتر دیدم به جای این کلمه از کلمات ضد آن، یعنی آزادی و استقلال استفاده نموده ببینیم که آیا افغانستان از سال ۲۰۰۱ تا امروز یک کشور آزاد و مستقل است یا نه؟!؟

واقعیت امر این است که افغانستان بعد از کودتای هفت ثور ۱۳۵۷ تا امروز نه آزاد است و نه مستقل. فقدان استقلال در زمان حاکمیت های چهارگانه خلق - پرچم و حاکمیت دار و دسته ربانی و امارت اسلامی طالب مانند آفتاب برای همه روشن است.

برای درک آزادی و استقلال افغانستان بعد از سال ۲۰۰۱ بهتر است به یک، دو سند و مدرک دست داشته و موجود، از میان صدها سند و مدرک، نظری انداخته ببینیم که قضیه از چه قرار است.

تازه ترین مدرک عکس زیر است. این عکس نشان دهنده رفتار تحقیرآمیز و دستوردهنده وزیر خارجه امریکا و بی اعتنائی لوی درستیز پاکستان نسبت به رئیس جمهور کشور ما و به تبع آن نشانه نداشتن آزادی و استقلال و حیثیت و اعتبار یک کشور و یک ملت است در انظار مردم جهان.

وزیر خارجه بزرگترین قدرت موجود در افغانستان با چنان جدیت آمرانه از یک رئیس جمهور می خواهد که قدم پیش گذاشته دست شخصی را که تقریباً چهار درجه از یک رئیس جمهور منصب پائین تر دارد، بگیرد و بفشارد. به چهره مستحیل - از حال خود برگشته - و رنجیده و مستغیث - استغاثه گر - و قابل ترحم آقای کرزی توجه کنید که چگونه با استغراب به این فضای به وجود آمده نگاه می کند!

آقای اشفاق کیانی به جایش، یک و نیم متر دورتر از رئیس جمهور ما قرار دارد و به جای این که قدم پیش بگذارد و مطابق نورم و قواعد دیپلوماتیک جهان احترام لازم را به رئیس دولت یک کشور به جا آورد، دست دراز نموده منتظر است تا رئیس جمهور کشور ما، آقای کرزی، به خدمت ایشان برسند و دست شان را بگیرند و بفشارند.

گله از اشفاق کیانی نیست؛ زیرا گله از کسی می آید که انسان انتظاری از او دارد! صحبت بر سر داشتن استقلال و آزادی است. حال سؤال اینجاست که آیا با رئیس جمهور یک کشور آزاد و مستقل و معتبر چنین برخوردی صورت می گیرد؟ اینجاست که داشتن استقلال کشور ما زیر سؤال می رود و مفاهیم دیگر، مانند اشغال بر سر زبان ها می افتد.

دیشب از یک دوست بسیار بسیار محترم و عزیز شنیدم که چون آقای کرزی در این امر درنگ می کند و تعلل نشان می دهد، جناب وزیر خارجه خود قدم پیش می گذارد و دست آقای کرزی را گرفته وی را به سوی آقای کیانی می کشانند. این دوست گرامی گفتند که این صحنه را در تلویزیون مشاهده نموده بودند.

و حال به بخش های یکی از تازه ترین مصاحبه های آقای رئیس جمهور ، بالاترین مقام سیاسی کشور خویش، با شبکه تلویزیونی الجزیره (می دانم که نام تلویزیون الجزیره توجه خیلی ها را به این امر معطوف می کند که الجزیره بدون آنهم اخبار ضد امریکائی را رنگ و روغن می دهد، اما اول این مصاحبه انتخاب آقای کرزی بود و دوم اصل در اینجا مصاحبه آقای کرزی است نه شخص و منبع مصاحبه کننده باوی)، نشر شده در خبرگزاری بست باستان، ۲۹ حمل ۱۳۹۲، که نشان دهنده عجز و ناتوانی و درماندگی جناب شان در برابر نیروهای خارجی است، توجه می کنیم:

"احمد منصور: شما از سال ۲۰۰۱ تا کنون مدت دوازده سال رئیس جمهور افغانستان هستید. در طول این مدت در برابر شما سه هدف بزرگ قرار داشت که عبارت بود از نابودی القاعده و طالبان، به میان آوردن صلح و بازسازی کشوری که در طی یک جنگ سی ساله ویران شده بود اما در طول زمامداری دوازده ساله شما هیچ کدام از این اهداف برآورده نشد. چرا؟

حامدکرزی: سه هدفی که شما به آن اشاره کردید یعنی از میان بردن طالبان، تأمین امنیت و بازسازی، من در مورد هر کدام آنان توضیح می دهم...

در بخش صلح و امنیت به راستی هم ما کاری نکرده ایم و در این راستا ما به مشکلات زیاد مواجه هستیم. یکی از این مشکلات، جنگ علیه تروریسم است که از طرف امریکائی ها و جامعه جهانی به شکلی آغاز شده است که باید نمی شد. از آغاز این جنگ استدلال ما این بود که در این جنگ باید افغانها هدف قرار نگیرند و نه هم این جنگ در شهر ها و روستا های ما باشد. بلکه به جای افغانها و افغانستان این جنگ باید علیه مراکز اصلی تروریست ها در خارج از مرز های افغانستان صورت گیرد و آن مراکز هدف قرار داده شود. بنابراین من گفته می توانم که ما مسؤول اصلی این جنگ نیستیم.

احمد منصور: اما این جنگ در سرزمین شما در جریان است؟

حامدکرزی: بلی متأسفانه!

احمدمنصور: شما از آغاز این جنگ رئیس حکومت بودید، آیا نمی توانستید این جنگ را متوقف سازید؟

حامدکرزی: بلی من رئیس دولت بودم و مخالفت هم کردم.

احمد منصور: ما در برابر عملکرد های امریکائی ها کدام اقدامی از جانب شما ندیدیم؟

حامدکرزی: نخیر! شما خبر ندارید. من مخالفت کردم. (رئیس جمهور مستقل ما قرار گفته خودشان با جنگ مخالفت می کند، ولی مخالفت شان جائی را نمی گیرد! تذکر از راقم)

احمد منصور: بالاخره اکنون مخالفت کردید؟

حامدکری: نه! کم از کم مخالفت من در برابر اقدامات امریکائی از سال ۲۰۰۵ شروع شد در سال ۲۰۰۶ بیشتر گردید و در سال ۲۰۰۷ کاملاً علنی شد.

احمد منصور: در رابطه به مذاکرات مخفیانه میان امریکا و طالبان نظر شما چیست؟

حامدکری: ما از آغاز با این کار موافق نبودیم و علیه آن صدای اعتراض خود را بلند کردیم زیرا (این کار) بی نتیجه است اما امریکائی ها این تماس ها را بدون اطلاع حکومت افغانستان و شورای عالی صلح آغاز کردند...

احمد منصور: آیا این سخن به این معنی است که شما از کار های امریکائی ها ناراض هستید؟

حامدکری: بلی بدون شک! ما به آنها به صورت آشکار نظر خود را بیان کرده ایم، این را برای شان خاطر نشان ساخته ایم که پروسه صلح باید از جانب افغانستان به پیش برده شود که این کار هم به مصلحت افغانستان است و هم به نفع مردم افغانستان. در غیر آن این کار هیچ شانسی برای موفقیت نخواهد داشت.

احمدمنصور: آیا شما نگرانی ندارید که هدف امریکائی ها از این مذاکرات، به قدرت رسانیدن مجدد طالبان باشد؟

حامدکری: من از این که امریکا قصد به قدرت رسانیدن مجدد طالبان را داشته باشد اطلاعی ندارم...

آن راهکار ها و سیاست هائی که به شکل دسیسه بر افغانها تحمیل می شود...

احمد منصور: با وجود حضور دوصد هزار سرباز خارجی هنوز هم اشغال شده نیست؟

حامدکری: به من گوش بدهید! من به این سوال شما جواب می دهم.

بعضی از عملکرد های جامعه جهانی مورد پسند ما نیست اما این کار به هیچ صورت به معنی اشغال نیست. ما با بعضی از کار های آنها اختلاف داریم، گرفتن تمام کار ها در انحصار خود، بمباران خانه های مردم، مداخله در امور داخلی ما، مداخله بیشرمانه در انتخابات... اینها همه کار های زشت است که آنها انجام می دهند اما همه این کارها هم به معنی اشغال نیست.

احمدمنصور: اما آنها در اینجا برای تباهی و بربادی آمده اند، آیا آنها در اینجا تباهی و بربادی نیاورده اند؟

حامدکری: اجازه بده تا حرف خود را تکمیل نمایم. آنها اهداف خاص دارند که آن را علنی اعلام نموده اند. آنها می گویند که ما در اینجا برای مقابله با تروریسم آمده ایم. اما بدون شک آنها اهداف دیگری هم دارند اما افغانستان هم مصلحت های خود را در نظر دارد و به خاطر اهداف خاص خود کار می کند.

بلی! آمدن نیروهای امریکائی، ناتو و ایساف به افغانستان دارای ابعاد مثبت و منفی است.

احمد منصور: ابعاد مثبت آن چیست؟

حامدکری: وضع اقتصادی فعلی ما نسبت به گذشته خیلی بهتر شده است، شبکه سرک حلقه ئی ما تکمیل گردیده که در تاریخ افغانستان هیچ گاه این کار صورت نگرفته بود، ما امروز پوهنتون های زیاد داریم، مکاتب داریم، سیستم صحی داریم، محیط زیست خوب داریم، نظام تعلیمی خوب داریم، همه اینها در افغانستان با حضور نیروهای خارجی به میان آمده است که همه کارهای خوب است.

احمد منصور: در مقابل اینها تلفات شما چقدر است؟

حامدکری: بدبختانه تلفات ما بسیار زیاد است، کشتار مردم غیرنظامی و مداخله آنان در امور داخلی ما از مسایلی است که از آن رنج می بریم و...

به عنوان مثال مداخله آنان در انتخابات و یا مداخله آنان در امر کمپنی های امنیتی وسایر مسایل که بارها موجب اعتراض و احتجاج ما گردیده و در بعضی موارد هم موجب اصلاحات شده است.

احمد منصور: افغانستان یک کشور غرق در فساد است، تنها در قضیه کابل بانک تقریباً یک میلیارد دالر اختلاس گردید... شما ناتو و امریکائی ها را متهم می نمائید که در گسترش فساد در افغانستان دست دارند؛ در این رابطه حقیقت چیست؟

حامد کزلی: بلی بلی! اینها همین کار ها را می کنند!

احمد منصور: آنها همین نظام فاسد را تأسیس کرده اند که شما رهبری آن را به عهده دارید!

حامد کزلی: قضیه افغانستان بسیار پیچیده است و ممکن نیست با جملات کوتاه آن را واضح ساخت...

قرارداد هائی که از جانب خارجی ها به مقامات حکومتی داده می شود و یا برای بعضی از جهت های سیاسی به خاطر نفوذ در نظام داده می شود، برای ما روشن است و به صورت آشکار صورت می گیرد. ما در جهت اصلاح آن کوشش کرده ایم اما تا کنون در از میان برداشتن آن عاجز بوده ایم...

احمد منصور: آیا به خانواده شما در قرارداد های میلیاردی چیزی نرسیده است؟

حامد کزلی: نه!

احمد منصور: پس کدام دست اندرکاران دست به فساد می زنند؟

حامد کزلی: خواهش می کنم اجازه بدهید! امریکائی ها این کوشش را کردند و به من گفتند که می خواهیم به خانواده شما به خصوص برادر تان اینگونه قرارداد ها را بدهیم اما من مانع این کار آنان شدم و گفتم که شما چرا این کار را می کنید؟ شما با خرید مقامات بالای کشور ما تلاش دارید تا فساد را در میان ما رایج سازید.

بعد به آنان گفتم که شما این قرارداد ها را به من نشان دهید که ببینم چگونه قراردادهاست. آنها به من گفتند که اکنون قرارداد ها تمام شده ...

احمد منصور: شما آنها را بیرون کرده نمی توانید بلکه آنها خود شان تا پایان سال آینده قوت های خود را بیرون می کنند.

حامد کزلی: بخشی از قوت های خود را خارج می کنند نه همه را.

احمد منصور: بعنوان آخرین سؤال در رابطه به فساد، یک نویسنده امریکائی David Ignatius در نیویارک تایمز نوشته است مصارف نیروهای افغان در طول ده سال گذشته به ۵۰ میلیارد دالر رسیده است. این پول به کدام راه رفته است؟

حامد کزلی: این پول فقط به نیروهای افغان مصرف شده است؟

احمد منصور: نه تنها به نیروهای افغان بلکه برای تأمین امنیت در افغانستان، اما بخش اعظم آن در آموزش ۱۵۰ هزار سرباز افغان به مصرف رسیده است.

حامد کزلی: در این رابطه دو موضوع جدا از هم وجود دارد؛ یکی مصارف مجموعی امریکاست که آنها بالای نیروهای خود در افغانستان مصرف کرده اند که به خود شان مربوط است.

احمد منصور: این مصارف طوری صورت می گیرد که شما در مورد مقدار و مورد آن هیچ معلومات ندارید؟

حامد کزلی: ما این کار را تحمل می کنیم.

احمد منصور: شما به کشور تان چه کردید؟ همه مردم می بینند که شما هیچ کاری نکردید، خارجی ها هم شما را به عنوان یک سمبول به قدرت رسانیدند و می خواهند با استفاده از شما اهداف خود را تحقق ببخشند.

حامد کزلی: بسیار خوب! در تحت رهبری من افغانستان خانه همه افغانها شد، تمام جهت هائی که با هم درگیر جنگ بودند و از هم فرار می کردند، حالا در کنار هم نشسته اند. مجاهدین سابق، کمونیست ها، بعضی از طالبان، علماء، زنان و مردان، به صورت کلی همه افغانها از گوشه گوشه افغانستان بر بنیاد یک قانون اساسی گرد هم آمدند و

افغانستان را خانه مشترک خود می دانند. امروز ما یک حکومت دیموکراتیک داریم، آزادی بیان و فکر داریم، و بیرق ما در تمام دنیا در اهتزاز است.

(خوانندگان عزیز ما می بینند که این سوال دو بخش دارد، ولی آقای کرزی بخش دوم آن را چنان ناشنیده می گیرند،

که گویا چنین سوالی اصلاً وجود نداشته است. راقم)

احمدمنصور: این آدرس (دفتر طالبان در دوحه، راقم) برای مذاکره با شما خواهد بود و یا با امریکائیا؟

حامدکرزی: اگر پروسه صلح افغانی باشد در آنصورت باید آدرس رسمی برای مذاکره با ما باشد...

احمد منصور: جناب رئیس جمهور از سخنان شما و حوصله مندی تان بسیار تشکر.

حامدکرزی: از شما هم تشکر."

در خصوص موارد مختلف مداخلات نیرو های ائتلاف، در رأس آنان امریکائیان، در امور کشور ما، نظریات آقای کرزی را خواندید. اینک به صحبت آقای قانونی در ایامی که رئیس شورای ملی کشور بودند، هم توجه کنید:

"آیا افغانستان اشغال شده است؟"

به گزارش بخش سیاسی شبکه اطلاع رسانی افغانستان (afghanpaper)، موضوع قابل توجهی که در جلسه روز دوشنبه پارلمان کشور به مشاهده رسید، ترک صحن علنی مجلس توسط نمایندگان مردم کمر، ننگرهار، لغمان و کاپیسا بود که در اعتراض به کشته شدن غیر نظامیان در ولایت کمر صورت گرفت.

این نمایندگان از کشته شدن غیر نظامیان در کشور ابراز نگرانی کردند.

نمایندگان کمر می گویند که نظامیان خارجی در یک عملیات در ولسوالی نرنگ این ولایت بیش از ۱۳ غیر نظامی را کشتند. به گفته آنان هشت تن از کشته شدگان دانش آموزان هستند.

رئیس پارلمان کشور محترم محمد یونس قانونی در زمینه ابراز داشت که بارها مجلس نمایندگان در رابطه با قانونی ساختن حضور نظامیان خارجی در کشور از سوی دولت شده است. اما با وجود تأکید ها تا کنون دولت این طرح را به مجلس نمایندگان نفرستاده است.

آقای قانونی می افزاید که باید شماری از نمایندگان، قوه قضائیه و رئیس جمهور در باره یافتن راه های حل این پدیده گفت و گو کنند.

رئیس پارلمان گفت: "ایکاش این موضوع به تلفن من حل شود. ایکاش این مسأله به تلفن رئیس جمهورتان حل شود. متأسفانه مشکل پیچیده تر از چیزی است که ما و شما فعلاً عنوان می کنیم."

امروز جناب قانونی به صورت علنی بیان داشت که موضوع مهمتر از صلاحیت های حتی رئیس جمهور کشور است. با این وصف این سوال پیش می آید که وقتی رئیس جمهور هم در زمینه قانونمند کردن حضور و عملکرد نظامیان خارجی صلاحیت ندارد، پس چه مرجعی در زمینه صلاحیت خواهد داشت؟ آیا این نامش همان اشغال نیست؟!

قبلاً بارها وزیر دفاع، وزیر داخله، رئیس امنیت ملی و دیگر مسؤولان امنیتی و حتی قضائی ما اعلام نموده بودند که در مورد عملکرد و حضور نظامیان خارجی از هیچ گونه صلاحیتی برخوردار نبوده و حتی اظهار نظر هم نمی توانند بکنند، تا اندازه ای برای مردم تعجب آور بود. اما زمانی که رئیس پارلمان هم اعلام داشت که این حتی در صلاحیت رئیس جمهور هم نیست، بیشتر در مردم ایجاد شبهه خواهد کرد که پس اینها به نام دولتمردان این خاک چکاره اند و فقط صلاحیت دارند که بر رشد مواد مخدر و غارت کشور و فساد اداری دامن بزنند؟

اظهارات آقای قانونی به طور وضوح منعکس کننده استیصال این نهاد دولتی و در مجموع دولت در برابر خارجیان است. این مطلب را: "قبلاً بارها وزیر دفاع، وزیر داخله، رئیس امنیت ملی و دیگر مسؤولان امنیتی و حتی قضائی ما اعلام نموده بودند که در مورد عملکرد و حضور نظامیان خارجی از هیچ گونه صلاحیتی برخوردار نبوده و حتی اظهار نظر هم نمی توانند بکنند..."، برای این که وابستگی و اسارت دولت را در برابر خارجی ها بیشتر برجسته نموده باشم، با آن که در بالا به این مطلب اشاره شده است، مجدداً یادآور شدم تا خوانندگان ما، به خصوص آنهایی که از استقلال و آزادی کشور ما طی کم و بیش سیزده سال دم می زنند، اگر واقعاً مردمان آزاده و مستقلاً هستند حداقل یک بار بگویند که کشور ما چقدر مستقل است و چقدر آزادی عمل دارد؟!!

در اخیر می خواهم برای روشنتر شدن مسأله استقلال تعریفی از این مفهوم را از "فرهنگ جامع سیاسی" تألیف محمود طلوعی به عرض خوانندگان محترم برسانم:

" استقلال

معنی مترادف این واژه در فرانسه و انگلیسی عدم وابستگی است و در معنی آن در فرهنگ های مختلف آمده است که تنها استقلال سیاسی برای تعریف یک کشور مستقل کفایت نمی کند، زیرا وابستگی اقتصادی و فرهنگی یک مملکت به کشور یا کشور های دیگر عملاً استقلال سیاسی آن کشور را هم محدود می کند و از آزادی عمل این در تعیین خط مشی سیاست خارجی خود جلوگیری می نماید."

لطفاً به معانی انگلیسی کلمه استقلال (independence) هم دقت کنید:

, [self-dependence](#), [self-sufficiency](#), [strength](#), [power](#), [potency](#); [self-determination](#), [freedom](#), [self-support](#), [self-subsistence](#), [self-reliance](#)

از ترجمه کلمات فوق بدین دلیل صرف نظر نمودم که غالب نویسندگان ما، که در این خصوص اظهار نظر می کنند، دارای تحصیلات عالی هستند و به زبان انگلیسی آشنائی دارند.

و در خصوص وابستگی سیاسی، فرهنگی، اقتصادی و نظامی افغانستان به نیروهای ناتو و ائتلاف و کشور های غربی، صرف نظر از حضور آن ها در افغانستان، همین کافی است که خود آقای کرزی می گوید: "وضع اقتصادی فعلی ما نسبت به گذشته خیلی بهتر شده است، شبکه سرک حلقه ئی ما تکمیل گردیده که در تاریخ افغانستان هیچ گاه این کار صورت نگرفته بود، ما امروز پوهنتون های زیاد داریم، مکاتب داریم، سیستم صحتی داریم، محیط زیست خوب داریم، نظام تعلیمی خوب داریم، همه آنها در افغانستان با حضور نیروهای خارجی به میان آمده است که همه کارهای خوب است."

و اما در باره استقلال سازمان ملل متحد توقع من از اهل خبره و سیاسیون ملی و آزاده کشور این است که کمی به کیفیت و کمیت نفوذ کشور های غربی، به خصوص امریکا، در این مؤسسه در طول تاریخ موجودیت آن دقت کنند.

از جمله باید به این نکته دقت کرد که اگر مقصد جنگ با تروریسم و از بین بردن لانه های تروریست ها است، چرا ملل متحد صدور مجوز ادامه این جنگ را با حامی و پناه دهنده اصلی تروریستان، یعنی پاکستان، اعلام نمی کنند؟! مگر ملل متحد و غرب خیر ندارند که حامی اصلی گروه های تروریستی در جهان، حکومت پاکستان است؛ و افغانستان در این میان خود قربانی یک توطئه منطقه ئی و جهانی شده است؟؟ آیا غرب و ملل متحد نمی داند که حکومت طالبان، که گویا پناه دهنده بن لادن در سال ۲۰۰۱ در افغانستان بوده، یک حکومت پوشالی و آله دست پاکستان بوده است؛ به معنی دیگر در همان زمان هم بن لادن در پناه و مورد حمایت حکومت پاکستان قرار داشته بود؟؟

۲۰۱۳/۰۴/۲۵